

ĐỀ ÔN TẬP HÈ – ĐỀ SỐ 6**MÔN: NGỮ VĂN - LỚP 7****Thời gian làm bài: 90 phút****BIÊN SOẠN: BAN CHUYÊN MÔN LOIGIAIHAY.COM****I. ĐỌC HIỂU (4.0 điểm)****Đọc văn bản sau và trả lời câu hỏi:****TIẾNG ĐÀN BẦU***Lắng tai nghe đàn bầu**Ngân dài trong đêm thâu**Tiếng đàn là suối ngọt**Cho thời gian lên màu.**Đàn ngày xưa mất nước**Dây đồng lẻ não nuột**Người hát xẩm mắt mù**Ôm đàn đi trong mưa.**Tiếng đàn bầu của ta**Lời dằm thắm thiết tha**Cung thanh là tiếng mẹ**Cung trầm là giọng cha.**Mừng Việt Nam chiến thắng**Đàn bầu ta dạo lên**Nghe niềm vui sâu đậm**Việt Nam - Hồ Chí Minh.*

(Lữ Giang - *Thơ Việt Nam 1954-1964*, Mã Giang Lân sưu tầm, tuyển chọn và giới thiệu, NXB, 1997, tr. 155)

Câu 1. (0,5 điểm) Xác định thể thơ của bài thơ trên.**Câu 2. (0,5 điểm)** Tìm trong khổ thơ thứ nhất những từ ngữ, hình ảnh miêu tả tiếng đàn bầu?**Câu 3. (1,0 điểm)** Chỉ ra và nêu hiệu quả của biện pháp nghệ thuật so sánh được sử dụng trong đoạn thơ sau:*Tiếng đàn bầu của ta**Lời dằm thắm thiết tha**Cung thanh là tiếng mẹ**Cung trầm là giọng cha.***Câu 4. (1,0 điểm)** Tiếng đàn bầu trong khổ thơ thứ ba và khổ thơ thứ tư có gì khác nhau?**Câu 5. (1,0 điểm)** Em cảm nhận được thái độ, tình cảm nào của tác giả gửi gắm trong bài thơ?**II. VIẾT (6.0 điểm)****Câu 1 (6,0 điểm):** Hãy viết đoạn văn (khoảng 200 chữ) trình bày suy nghĩ về ý nghĩa của lời cảm ơn trong cuộc sống.**Câu 2 (10,0 điểm):** Viết bài văn phân tích đặc điểm nhân vật thằng Gù trong truyện ngắn sau:

THẰNG GÙ

Làng tôi có một đứa trẻ bị tật nguyền. Nó tên là Đức, một cái tên hắc hoi nhưng tất cả bọn trẻ chúng tôi đều gọi tên nó là thằng Gù. Lên mười tuổi mà thằng Gù vẫn chưa đi học, chẳng hiểu do mặc cảm hay do điều gì khác. Nhiều hôm từ trong phòng học (phòng học của chúng tôi ở tầng hai), tôi thấy thằng Gù chần trầu ngoài cánh đồng. Cái hình người gập khúc, chỗ đỉnh gù cao hơn chòm đầu khiến tôi nhận ngay ra nó. [...]

Thằng Gù lảng tránh tất cả các trò chơi của chúng tôi. Những tiếng trêu chọc: Ê, con lạc đà châu Phi, Tránh ra chúng mày ơi cho bà còng đi chợ làm nó còng cúi gập người xuống, mắt dí vào bụng. Nó im lặng len lét vòng qua chỗ chúng tôi đang chơi đùa. Có lần, nó bỏ chạy. Bọn trẻ cười ré khi thấy cái hình gập khúc đó cứ như lăn về phía trước. Chao ôi, thằng Gù ...

[...] Một buổi chiều mưa vừa dứt, nắng mới tung từng hé sáng vật đời, chúng tôi chợt nghe tiếng đàn ghi ta vang lên từ chiếc loa nén nào đó. Có người hát rong về làng. [...] Trong hai đứa trẻ, có một đứa giống hệt thằng bé tật nguyền của làng tôi. Nó cũng bị gù.

Nó biểu diễn nhiều trò. Buồn cười nhất là trò trồng cây chuối. Không phải nó trồng cây chuối bằng tay và đầu như lũ trẻ chúng tôi thường làm. Nó trồng bằng cái lưng gù. Đoạn gập giữa đỉnh gù và đầu thành cái đế đỡ đôi chân khăng khiu của nó dựng đứng. Mỗi lần nó trồng cây chuối mọi người lại cười ồ. Có người hứng chí vỗ tay hét: “Trồng lại đi, thế thế ...”. Nghe tiếng hô, thằng gù đỏ căng mặt mày, lên gân tì cái lưng gù xuống đất cố duỗi thẳng đôi chân. Phải trồng cây chuối nhiều lần nên trán nó ướt nhầy mồ hôi. Đã thế tiếng hô “Làm lại đi” vẫn thúc giục không ngớt.

Giữa lúc đó thì nó chen chân vào. Thằng Gù của làng tôi. Tiếng cười rộ: “À, hai thằng gù. Đức ơi, mày trồng thêm cây chuối nữa đi”. Tôi nín thở nhìn theo nó. Nó chen vào làm gì, cho tiền những người hát rong chăng? Tiếng ghi ta điện vẫn bập bùng, rầm rứt. Nó từ từ đi đến bên “cây chuối” người. Đỡ thằng bé gù đứng thẳng lại, nó bỗng quắc mắt nhìn vòng người vây quanh. Bất ngờ nó thét:

- Thế mà cười được à? Đồ độc ác!

Sau tiếng thét của nó, đám đông bừng tỉnh. Tiếng cười tắt lặng. Người đàn ông đang gảy đàn cũng dừng tay sững sờ. Tất cả các cặp mắt dồn về nó. Khuôn mặt thằng Đức đăm lẹ. Nó móc túi áo ngực lôi ra những đồng tiền được gập cẩn thận đặt vào lòng mũi của người hát rong. Đôi vai nó rung rung thốn thức [...].

(Theo Hạ Huyền)

(Con gái người lính đảo, Truyện đọc thêm môn Giáo dục công dân và môn Ngữ văn ở THCS,
NXB Giáo dục, 2003)

Chú thích: Hạ Huyền tên khai sinh là Đỗ Văn Tiến (1957-2009), một người viết truyện thiếu
nhi, một nhà văn, một nhà báo xuất sắc.